

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravníštvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravníštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Trst—Genova.

(Politično premišljevanje.)

(Konec.)

Ko bi hotela Nemčija Trst politično prisvojiti si, bi imeli ravno Slovani hudo položje. Dasi so Slovani avstrijski na istih geografskih črtah, kakor ž njim bivajoči Nemci, bi vendar utegnili politična in v obče fizična pomoč Nemčije Slovane zavrniti, jim porabo Trsta zapreti ne s pravico, pač pa s silo in pretvezo, da imajo druge luke za svoj posel. Saj še Madjare bi utegnili Nemčija zavrniti, češ, saj so bližji drugim lukam, kakor je n. pr. res, da Madjari odločujejo zdaj osodo Reke. Slovani avstrijski, ko bi se sami bojevali za Trst, so torej glede na nadaljnji razvoj Velikonemčije in na njeno sedanje postopanje v veliki nevarnosti, in samo kratkovidnost zabihuih lokalno Tržaških interesov zmore z lahko vestjo veseliti se Bismarckove pomoči, kakoršno sedaj Velikonemci v prvi vrsti Trstu obetajo. Mi ne menimo, da je Velikonemčija že blizu izvrševanja svojih letnih političnih načrtov; ali po vseh drugih analogijah moramo sklepati, da je nova namera glede na Trst prva praktična stopinja tudi do političnih spletk, da ne omenimo škode, ki utegne takoj iz nejednake konkurence Avstriji tudi v narodnogospodarskem oziru nastati. In recimo, da bi Avstrija trčila z Italijo v boji skupaj, bi velikonemška trgovina v Trstu takoj pokazala škodljiv vpliv na avstrijsko pomorsko vojno gibanje, in kdo more po preteklosti absolutno zanikati, da se Italija z Nemčijo zopet ne združi prijateljski, kakor l. 1866! Ali je v tem pogledu nemška postaja v Tržaški luki zares toli nedolžna? Ali je Velikonemčija že komu razodela, da ne bo zabtevala roke, ko se jej mezinec ponudi. Kdo pozna politične in narodnogospodarske načrte, ki se utegnejo združiti z nemško trgovino skozi Trst?

O Irredenti smo svojo sodbo že povedali, da ona se trudi brezuspešno, ker s poitalijančevanjem slovanskega življa in vsled tega s pomočjo narodnostnega principa Trsta nikdar ne pridobi za zjedinjeno Italijo. Trsta si narodi, ki so na to luko navezani, ne dajo nikdar iztrgati. Prej se združijo vsi dotični severni in v obližji nastanjeni narodi, nego dajo Trst Italiji iz rok, in ko bi ga Italija po

naključji priborila, bi se boj ponavljal, dokler bi ne prišel Trst ropet v oblast tistih, ki ga v resnici potrebujejo. Lega Italije pa je taka, da ona najlaže brez Trsta ostane. Tudi drugi narodi po pravici Italiji odgovarjajo, da ima dovolj primorskih mest, več nego njeni sosedje, da nerodnostno načelo za Trst ne velja in da bi se prej vsi razni narodi zjedinjili v to, naj ima Trst mejnaroden značaj, nego bi postali zavisni od države, ki bi hotela v Trstu služiti jedino svojim samopriddnim namenom in izsrebovati prav po kramarski druge narode.

V tem in v izredno važnej legi Tržaškega pristanišča tiči velika tolažba za nas Slovence. Mnogo jih je, ki poželjivo obračajo oči na Trst, zategadelj pa tudi nobeden tega dragocenega plena ne bode brez boja dobil v svoj žep — in dobro se še spominjamo, da je Bismarck sam — in temu ni še dve leti — izrekel se, da ko bi Irredenta ali Italija posegnila po Trstu, bode ondu zadela ob nemškega meča ost. Jednake prijznosti od strani Italije pa se ima tudi Nemčija nadejati, kadar bode hotela izvajati šovinistični svoj program: „Von der Königsau bis zur Adria!“ Obestranska žarljivost je za sedaj najboljša zaščita.

A le za sedaj. Kako dolgo, tega nihče ne ve. Nevarnost je in ostane še pred našimi durmi. Da se izognemo tej nevarnosti, bilo bi prekorišno zjedinjene vseh Slovencev v jedno upravno celoto in ko bi naši državniki imeli dovolj bistre oči, morali bi z vsemi silami delati na to, da se ta ideja uresniči in tako očvrsti in podpre prvi in naravni jez proti poplavu Irredente. A to bi še ne bilo vse. V slučajih, da so Slovenci osamljeni, bi kljubu svojej zjedinenosti ne mogli ubraniti se pretečim nevarnostim. Treba je pomoči od drugih Slovanov avstrijskih, treba solidarnosti mej vsemi Slovani naše države. Da je ta solidarnost že dejanski oživljena in vkoreninjena, bi že sedaj na vlado vpivala, da se glede Trsta z Nemčijo pogaja v slovanskem ali vsaj Slovanom ne nasprotnem smislu. A solidarnost ta je še dan danes bolj platoničnega značaja, prizadevati si torej moramo, da bode dejanska in v tej dejanskej solidarnosti moramo potem vsi Slovani, z nami pa tudi vsi pravi Avstrijci vlado dan na dan siliti, da svojo dosedanje samorilno pol tako premeni, po tamošnjih razmerah in na korist avstrijskej ideji uravna, dokler še ni prepozno.

Vlada bode k temu naposled hočeš-nočeš morala udati se, kajti s tem, da čuva slovanske in slovanske interese ob Adriji, čuva tudi svoje. Ne treba torej družega nagiba, nego sebičnosti. Sebičnost pa je močna strast in ona vlada, ki ima največ sebičnosti, je najboljša. Upajmo, da bode Avstrija tudi še sebična.

Iz državnega zbora nemškega.

Državni zbor nemški je dne 8. t. m. zopet nastopil svoje delo, za njim pride državni svet, ki kako: ponižna vijolica na tihem cvete in potem prideta še zbornici pruskega deželnega zbora. Kdor gleda samo na „quantum“, a ne tudi na „quale“, tistega more veseliti ta „embarras de richesse“ parlamentarnih razprav na Nemškem, v istini pa je nemški parlamentarizem prava sirota.

Mej božičnimi počitnicami državnega zbora si je nemški svet delal kratek čas s tem, da je sklepal in knezu Bismarcku pošiljal „Enttätungsadressen“ zastraž glasovanja z dne 15. decembra p. l., s katerim je opozicija v državnem zboru državnemu kancelarju odrekla pomoč za vnanje stvari v podobi 20.000 mark. Omenjali smo že, da je opozicija s tistim glasovanjem le pokazati hotela, da ima tudi parlament svoje dolžnosti in svojo voljo, in nspaka more torej tčtati samo v tem, da ni prilika bila za to ugodna in je že naprej blo misliti, da se bode rečeno glasovanje dalo obrniti in rabiti za agitacijo proti opoziciji popularnega diplomata in ustanovitelja nemške države. Res so se Bismarckovi najemniki kar največ potrudili, da je ta agitacija napihuila se in hotela biti nekaka „glavno in državna akcija.“ V tem oziru so časopisi dan na dan prinašali toliko smešnega, da smo se živo spominjali nečesa jednacega, ki se je godilo tam po letu tudi pri nas, na Notranjskem. Naš vrišč pa je vsaj imel nekaj pomena, ker režiserji so ga bili upohali tik pred notranjsko volitvijo. Ne tako tudi nemški zadnji „Enttätungsturm“. Knez Bismarck bi se sicer po glasovanju z dne 15. decembra veliko ne obotavljal, da bi razdružil državni zbor in razpisal novo volitveno gibanje, toda on dobro vé, da bi imel po volitvi opraviti z jednaskim parlamentom, kakoršen mu je sedaj odveč. Vender se je upalo, da vlada razžene poslance, in iz tega upa zajemala si je moč tudi rečena agitacija, katera je, kakor je sedaj jasno,

LISTEK.

Pripovedovanje očeta Alekseja.

(Ruski spisal J. S. Turgenjev, poslovenil Vrbanov.)

(Dalje.)

— Prišel je na prve počitnice . . . In čudno! Poznal nesem več svojega Jakoba! Postal je dolgočasen in nejevoljen — niti besede nisi spravil iz njega. — Prej je bil jako srmožljiv; — kar koli smo govorili, vselej je zarudel kakor devica . . . Ko je pouzdignil oči, videl si, da ima čisto dušo! — A zdaj ni bilo več tako. Sram ga več ni bilo — a izogibal se je ljudij, kakor volk — in gledal je izpod čela. Prijaznega smebljanja nisi več zapazil na njem — bil je kakor kamen! Začel sem ga popraševati — pa je ali molčal, ali mi pa surovo odgovarjal. Začel sem misliti: pa se saj ni udal pijančevanju — kar Bog obvaruj! ali pa igri s kartami? — morda so ga popačile ženske? Mnogo mladih ljudij popačijo spridene ženske — in v takem velikem mestu, kakor je Moskva; ne manjka slabih

primerov in priložnostij! — Vender nič takega ni bilo. Njegova pišča bila je — kvas in voda; za ženskami se ni oziral — in sploh z ljudmi se ni družil. In kar je še hujše: do mene ni imel več takega zaupanja in do vsega bil je ravnodušen, kakor bi se mu bilo prinajelo. Če sem napeljal govor na znanosti in vseučilišče — vender nesem dobil nobenega pravega odgovora. V cerkev je še vedno hodil — pa se je nekako čudno obnašal: povsod je bil surov in nejevoljen — ravno tako v cerkvi — kakor bi se vsemu posmehoval. Bival je pri meni šest tednov — potem je pa zopet odšel v Moskvo. — Iz Moskve mi je pisal dvakrat — in iz njegovih pisem sem sodil, da je zopet prišel k sebi. Pa predstavite si moje začudenje, milostljivi gospod! Sredi trde zime, malo pred božičem — prišel je nenedoma domov! — Kako, da si prišel? po kaj? kajti zdaj ni počitnic — Ali si prišel iz Moskve? popraševal sem ga. — Iz Moskve. — A kako . . . kaj pa vseučilišče? — Ali si ga popustil? — Tako je. — Za zmiraj? — Za zmiraj. — Ali si bolen ali kaj, Jakob? — Ne, pa ne vznemirjajte se in ne poprašujte me; če ne, pojdem od tod — in ne

boste me več videli. Jakob mi je rekel, da ni bolen, a jaz sem se prestrašil njegovega obraza! Bil je strašno mračen in nečloveški. — Lica so mu upala, čeljusti izstopile; bila ga je sama kost in koža, govoril je kakor iz soda . . . a oči . . . Moj Bog! Kake so bile te oči? Grozne, divje in gledale so vedno po strani — a jaz nesem mogel gledati vanje; obrvi bile so po strani nagnene . . . Kaj se je bilo zgodilo z mojim ljubeznjivim in tihim sinom? — Razumeti nesem mogel. Pa saj ni prišel ob pamet? — mislil sem. Stikal je okrog, po noči ni spal . . . a včasih stal je v kakem kotu, kakor bil bi okamenel . . . Kako težko mi je bilo! — Grozil mi je, da pojde od doma, če ga ne pustim na miru — saj sem bil vender njegov oče! Poslednja moja nada se je razrušila — a jaz naj bi molčal? — Pri nekej priložnosti začel sem s solzami prositi Jakoba in zaklinjati ga pri spominu njegove matere: povej meni, svojemu očetu po krvi in po duhu, Jakob, kaj je s teboj? — Ne ubijaj me — objasni mi, olehčaj mi srce! Ali si pogubil kako krščansko dušo? tedaj kesaj se! — Nu, ljubi oče, rekel je namah — (to je bilo po noči) — troje besede so mi segle v srce;

prišla prezgodaj, bila torej tudi na to stran po svoje smešna. Značaji jo najbolje to, ker celo pristaši Bismarckovi javno priznavajo da je dalje zabredla v pismo in v besedi. Nemško politično življenje pa vender-le ima kvaro. Dovoljeno, če-tih tu-li dobro utegne biti, da se pogrešek, ki ga stranka stori, proti njej sami porabi, a demou-trov ti z njim proti idejam, ki so vir vsemu političnemu življenju, kakor je to parlamentarizem, to je in ostane neodpustno.

Tak premolk gotovo ni bil prpraven, da bi bil pomiril nemške parlamentarce, razburjene vsled zadnjih debat pred božičem. Koj v prvih sejah po počitnicah pokazala sta se torej v zbornici nemški ista faktorja, ki sta si zahtujeta leta v nutem boji: na jedni strani knez Bismarck s svojimi absolutističnimi tendencijami, na drugi opozicija, ki tudi pri malih prilikah zastopa in povdarja parlamentarno načelo. In bojna taktika juna je tudi nepremenjena. Bodi priučno ali nepručno, prika za ostre besede, za izjave nasprotnih principov pritira se z vso silo od jedne ali druge strani; najsuparniške gradivo se porabi za najburniške debate, to pa tako, ker se netivo meče mej poslušalstvo brez ožira na to, ali spada k obravnavani stvari ali ne. Vleteti je čash kot, da se protivna faktorja navlašč dražita. Govorilo se je v prvi seji po praznicah o nemških izseljencih, kar se oglašuje knez Bismarck s paradoksonom, da je znamenje rastočega blagostanja ako se drža vijani izseljujejo. Vsled ostih pušic pa, ki jih je Richter meta! v to čudovito trditve, pomikal se je kancelar v poznejših govorih nazaj in nazaj in nazadnje njegovih kratkih besed ni ostalo drugega, nego samo po sebi jasna, od nobenega oporekana istina, da se samo tisti v Ameriko pelje, kdor ima denar za vožajo! In vender je treba o celih dveh ur pekoče debate, da se je knezu Bismarcku dokazala njegova prazna trditve! Brez povoda, kakor z jasnega je kancelar tudi prinesel v tisti seji izjavo oficijalno, da se bode za Nemčijo povišala carina pri žitu, namerava torej, ki jo je pri tisti prici opozicija dobro začela obratiti in slednjic še izjavila, da se tega boja ne plaši, ker zmaga bode njena. V drugi seji bila je zopet v proračunu zahteva, da se za preiskavanje centralne Afrike stroški povišajo od 100 000 na 150 000 tista zatvornica, izza katere je, ko je odmaknena bila, vdaril tok debate, vkupe znežen od vseh strani. Oveljal je predlog, da pride stvar še pred posebno komisijo, a koliko govorniškega boja je bilo pred tem, zlasti mej Bismarckom in Windthorstom! Zopet se je govorilo „de omnibus et ceteris aliis“ s posebno slastjo so se povdarjala protivja mej tem in onim nazorom, to in tisto politiko.

V to temno, malo sadu obetajočo situvacijo je pa vender zadnjo soboto posijal zopet solnčen žarek, tem dobrodejniši, ker se je toliko časa že skrival za oblaki nemškega parlamenta. Ta dan je prišla v posvete zahteva 180.000 mark za pobrežen parnik za guvernerja v Kamerunu. V vseh strankah se je že naprej obetala najlepša sloga, potrjujoča kolonijalno politiko genijalnega Bismarcka. Ta seja torej ni bila zanimljiva po konfliktih, govorniških dvobojih, nego po soglasji, ki se je čez dolgo zopet pokazalo mej nemškim parlamentom in državno vlado. Bismarck bil je tudi popolnem objektiven. Rekel je, da o tej stvari nema ničesar novega povedati, toda on tudi ve, da je državni vladi

pri vseh kolonijalno-političnih vprašanjih potreba podpore od narodno zavezanega državnega zbora. „Nikakor ni državai vladi mogoče v tacih vprašanjih postopati brez državnega zbora, ukrepajočega po patrijotični čuv-tv h.“ Te besode iz ust kneza Bismarcka so pač tehtne! Sploh je ves njegov prvi govor bil miren in stvaren. Tako željno pričakovana debata o Kamerunu bila bi gladko rešena, da se ni ogasil voditelj središča Windthorst, hvalno govoreč o novi prekomorski politiki, toda tudi opominjajoč, naj se predloga ta poprej pretrese v komisiji, ker utegnejo kolonije potrebovati mnogo pomoči in tako storiti, da se vojska, domača bramba razkropi. „Obdajajo nas sovražniki ali vsaj zavistniki.“ vzklikne dr. Windthorst, „in pred vsem je torej potrebno, da Nemčija ohrani svojo koncentrovano moč.“ Takoj na to pa govornika zavrne knez Bismarck s ponosnimi besedami: „obdajajo nas prijatelji!“ In v potrdilo teh besed, ki daleč odmevajo po vsem svetu, narisal je kancelar vso visokopolitično situvacijo, kolikor se je tiče Nemčije. Povedal je, da je Nemčija sedaj z vsemi sosedi dobra, v trdnem prijateljstvu, da živi v lepih odnosih celo s Francijo, kakor že dolgo let ne, češ to je tudi potrebno, ker „tudi za zmagovalca je vojna huda šiba“. Anglija, ki je sedaj sama kraljevala na morji, nema rada, da se je tudi Nemčija napoltila preko morja, a to se bode poleglo in ne bode moglo rušiti „davno dobro in zadovoljivo razmerje mej angleško in nemško državo.“ Toda kmalu jo je knez Bismarck zopet zavil na staro pot in spustil celo toče razaljivih opomenj proti voditeljem opozicije in tako nemalo škodoval svojemu govoru, ki je sicer tako stvaren, velepoment, vsemu svetu zanimljiv. Proti izročitvi predloga posebni komisiji stopil je kancelar po svoje na noge: on noče, da bi se tako važna stvar po takem zavlekla. — Windthorst skušal je po tem svoj predlog opravičiti, a slednjic ga je umaknil. — Z veliko večino, a tudi po dolgotrajnih in težkih za rešb spravih so prvi čin državne kolonijalne politike pod streho. Da se je ob jednom zadnjo soboto zvedelo toliko avtor tativnega o srečnem političnem položaji dandenašnjem, to se hvah in ocenjuje veeljdel v dobrem zmislu širom sveta. Zadnjo soboto kazal se je knez Bismarck genijalnega, nepresežnega zmagovalca in organizatorja; predno si je upal s svojo politiko preko morja, uredil je Evropo tako, da je Nemčija varna, obdana od samih prijateljev. Vse te zasluge pripoznal mu je nemški parlament rad, obljubil mu za v bodoče svojo podporo, znamenje torej, da tudi nemški parlamentarizem vladanja ne zadržuje, ako je pridno in svobodnemu političnemu življenju primerno.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 15. januarja.

Sedanji Graški župan dr. Kienzl štajerskim Velikonemcem ni po volji. Zato se že agituje proti njemu in dela na to, da se pri bodočej volitvi voli za župana kak bolj energičen in za nemštvo bolj navdušen mož. Dr. Kienzl vsled tega neki namerava izjaviti, da bi ne mogel več vsprejeti volitve županom, ko bi ga tudi volili.

V Brnu na Moravskem bodo kmalu volitve v mestni zbor in začete so se volilne agitacije in shodi. Župan Winterholier, ki je ob jednom sovetnik namestništva ne odpustu, imel je na nekem

takem shodu dolg kandidatovski govor. To priložnost je porabil, da je izlil svoj žolč nad moravskimi Čehi. Pravi je svojim vernim pristašem, nemškim volicem Brnskimi, da baš česke šole, katere je mesto prisiljeno ustanovljati, so krive slabega finančnega stanja moravske stolice. Srdil se je, da se z ustanovljenjem českih šol zabranjuje zlasti ubožnejšemu mestnemu prebivalstvu pot do velikega kulturnega jezika. Izjavljal je, da je Moravska nemška dežela, Brno nemško mesto, katero hoče tudi nadalje nemško ostati. Se ve da pri tem ni pomislil, da je na Moravskem po poslednjem ljudskem števljenji 71% prebivalstva slovanske narodnosti, in da v Brnu samem je izmej 82.000 prebivalcev nad 40 000 Čehov, da tedaj Nemci sami gospodujejo le zaradi krivicnega voilnega reda. Pa tudi drugi nemški kandidati so ravno tako povdarjali nemštvo. Jeden volilec je pa nasvetoval, da se vitez Offermann ne postavi več za kandidata, ker je bil tako prodrzen, da je jedenkrat nasvetoval, da bi se v Brnskem gledališči dvakrat na teden česki igralo.

Konservativni in vladni listi odločno zavračajo zavijaje v zaanej kajigi „Das bedrängte Wien“. „Prager Abendblatt“ misli, če Dunaj hoče ostati stolica vse Avstrije, mora dati priložnost vsakemu Avstrijcu katere koli narodnosti, da se bode v njem domačega čutil. S tem se pa nikakor ne ujema upiranje Dunajskega mestnega zbora osnovi česke ljudske šole. Samo tedaj, če bode Dunaj kazal ljubezen vsem avstrijskim narodom, ga bodo vsi čislali in se bode razcvet, kakor se mora prestolno mesto. „Son- und Montagszeitung“ pravi, da nesramni ton, v katerem se govori v nemškonarodnih krogih o Čehih, Poljaki in Slovenci, ne more pridobiti Dunaju prijateljstva in naklonjenosti teh narodnostaj. To povzdgovanje je najbolj povekšalo nasprotje mej nemškimi deželami in Dunajem. Nesramni nemški liberalizem je ponižal avstrijsko stolico v nemško provincijalno mesto. „Grazer Volksblatt“ misli, da je največ Dunajski mestni zbor kriv, da Dunaj propada. V Berolinskem mestnem zboru imajo tudi nasprotniki vlade večino in zato jim ta dela razne zapreke, pa se vender mesto razvija, ker dobro gospodarijo.

Kakor je znano, se je madjaronska stranka na Hrvatskem na vse načine trudila, kako bi porušila stranko prava pri kroni. V to jej je pa zvesto pomagala madjarska vlada, ki bi najraje kar iztrebila vsako samostojno slovansko opozicijo. Zato so se Starčevčeve posvetovali, kako bi se dalo temu črnenju v oson proti in cesarju s, oročiti pristni in nepopušeni program svoje stranke. Sklenli so to storiti v posebnej spomenici, katero so poslali na cesarsko kabinetno pisarno v roke cesarju. To spomenico so podpisali vsi poslanci stranke prava. V nej tudi pojasnjujejo in dokazujejo, kako se zatira in izsesava hrvatski narod. — Sabor je vsprejel indemitetno predlogo tudi v specialnej debati.

Vnanje države.

Ruska vlada misli pokriti primanjkljaj 7,760 341 rubljev za leto 1885 z dohodki za odkup km-tov. — Generalni gubernator vzhodne Sibirije Anurin je poklican v Petrograd in imenovan senatorjem. Kdo pride na njegov mesto, se še nič gotovega ne poroča; nedavno se je govorilo, da general grof Ignatjev. Finančni minister Bunge je za svoje mnogobrojne zasluge imenovan pravim tajnim sovetnikom.

Francoska zbornica se je konstitovala. Izvoljeno je prejsnje predsedništvo. Senat je pa volil samo provizorično predsedništvo, ker ni polnoštevilen, kajti 75 senatorjem je volilna doba potekla; potem je pa odložil zborovanje do 29. t. m., da bodo voljeni novi senatorji.

Obravnave mej afriško družbo in Francijo zaradi mej prihodnje kongijske države so neki končane. Nova država bode merila kakih 30.000 štrjaskih muj in brojla od 30 do 35 tisoč prebivalcev. Torej ne bode majhna, ampak po obsegu

povem ti resnico! Duše nesem nikake pogubil — a moja propada. — Kako to? — Takole . . . In Jakob je prvičkrat uprl oči v me . . . Zdaj je že četrti mesec, začel je . . . Pa pri tej prici mu je odpo-vedal glas — in težko je dihal. — Kaj je že četrti mesec? Govori, ne muči me! — Že četrti mesec je, kar ga vidim. — Koga? — Onega . . . katerega se ne predzmem imenovati po noči. Mene je kar mrz stresel. Kako? rekel sem — ali ti koga vidiš? — Da. — Ali tu zdaj? — Da, tudi. — Kje? — a jaz sem se obrniti nesem upal — govorila sva po tihem. — A kje je? . . . — In z očmi je pokazal . . . tam le, v kotu. — Jaz sem zbral pogum . . . pogledal sem v kot: pa ničesar nesem videl! — Prosim, Jakob, tam ni ničesar. — Ti ne vidiš — a jaz vidim. — Pogledal sem zopet tja, pa zopet nesem videl ničesar. Spomnil sem se starca v gozdu, kateri mu je podelil kostanječek — Kakšen je pa on? vprašal sem ga . . . ali je zelen? — Ne, zelen ni, ampak črn. Jakob je govoril — a zobje so mu šklepetali — pobledel je kakor mrtvec, stiskal se je k meni od strahu; gledal je debelo, kakor bi mu oči hotele skočiti iz glave — zrl je vedno v kot.

— Senca te straši, rekel sem; ta črnota je senca — a ti jo imaš za človeka. — Kako bi to moglo biti. — Vidim ga v oči: gleda me z belim, zdaj uzdiguje roki in kliče — Jakob, Jakob, poskusi moliti, in pokropi se z blagoslovljeno vodo, pa bo vse minulo. Bog bo zopet ustal v tebi, in razkropili se bodo vrati njegovi! — Poskušal sem že, odgovoril mi je, pa nič ne pomaga. Čakaj, čakaj, Jakob, ne obupuj; pokadil te bodem s kadilom, molil bodem zate, in pokropil te bodem z blagoslovljeno vodo. — Jakob je mahnil z roko. — Jaz ne verujem niti v tvoje kadilo, niti v tvojo blagoslovljeno vodo; vse to ničesar ne pomaga. On se nikdar ne loči od mene. Kar je prišel nekega prokletega dne letos k meni — od tega časa je moj stalen gost — in prepoditi ga ni moč. Zapomni ti to oče — ne čudi se mojemu obnašanju in ne muči me. — Kak dan prišel je k tebi? — vprašal sem ga — in prekrizal se. Ali tedaj, ko si mi pisal o dvomljenjih? — Jakob pahnil je mojo roko proč. — Pusti me oče, ne jezi me, da mi ne bode še huje. Ne manjka dosti, pa se sam umorim. — Ne morete si misliti, gospod, kako mi je bilo težko, ko sem to slisal! . . . Še dobro

se spominjam, prejekal sem celo noč. — Mislil sem, s čim sem zaslužil tako jezo božjo?

Izlekel je iz žepa križasti robec, — ter obrisal si je na skrivnem solze.

— Težavno je bilo takrat moje življenje! — nadaljeval je. Mislil sem samo to, da ne bi mi pobegnili — ali pa storil sebi kaj žalega, kar Bog obvaruj! Pazil sem vedno nanj, — in bal sem se govoriti z njim. — Neka polkovnikova udova bila je tedaj naša sosedka — Marta Savišna jej je bilo ime, jaz sem jo jako spoštoval, kajti bila je bistroumna in tih ženska — dasi je bila mlada in lepa; vender sem pogosto zahajal k njej — in ona ni prezirala našega poklica. — Ne vedoč od žalosti in bridkosti, kaj storiti, — sklenil sem, njej povedati vse. — Sprva se je jako prestrašila, in začela je jadikovati, potem se je pa zamislila. — Dolgo je tako sedela in molčala — a potem je hotela videti mojega sina in govoriti z njim. — Jaz sem čutil, da moram izpolniti njeno željo; kajti v tem slučaji ni delovala ženska radovednost — ampak nekaj družega. Prišedši domov, začel sem nagovarjati Jakoba: „pojdi z menoj k gospej polkovnici.“ Branil se je

blizu trikrat tolike, kakor avstro-ogerska monarhija, prebivalec pa tudi ne bode dosti manj umela.

Sir Charles Dilke je na shodu v Kensingtonu izjavil, da bode morda treba angleško vnanjo in kolonialno politiko nekoliko premeniti, da bode bolj prikladna sedanjemu položaju.

Včeraj smo poročali, da sta Kitaj in Japan obrnila se do nemškega, angleškega in severno-ameriškega diplomatskega zastopnika, da posredujejo med njima v korejskih zadevah. Največje poročilo pa javlja, da sta se že sama med seboj sporazumele.

Turški pravosodni minister Hassan Fahmi odpotovat je v London, da se z angleško vlado dogovori o egiptovskem vprašanju. Potuje pa ne naravnost, ampak šel je poprej v Berlin, da bode videl, kaka sapa tam vleče. Turčija se vedno boji za svoje vrhovno gospodarstvo ob Nilu in napenja vse sile, da tega ne izgubi.

„Figaro“ ve povedati več podrobnostij, kako misli novi vojni minister urediti vojevanje na francosko-kitajskem bojišču. V januarju in februarju in marcu bode vojevanje se vršilo v Tonkingu. Do konca marca se nadajajo Francozi že pregnati Kitajce iz te dežele, potem bodo pa zaslili vse soteske, ki poljejo v Tonking. Ko bode tu vojevanje končano, bode pa lahko polovica čet iz Tonkinga odšla in se pridružila četam pri Kelungu. Potem si bode izbralo vojno povelništvo kak tak kraj na kitajskem obrežju, na katerega bode napad jako vzemril Kitajce. Ko bode v Tonkingu velika poletna vročina ovrala vsako vojevanje, bode se na severu Francoz lahko uspešno vojevali. — Kakor se poroča iz Sajgona, je brat kamboškega kralja v zvezi s kitajskimi pomorskimi roparji napel selo Sambour, kjer le bila majhna francoska posadka. Francoski poveljnik in več vojakov je ubitih. Francozi so se precej dolgo in hlabro branili. Urok tega napada je neki izvajanje pogodbe s Kamodžo. Najbliž pa kitajska vlada tu na skrivnem šuva proti Francozom.

Dopisi.

Iz Gorice 12. januarja [Izv. dop.] (Graf Franc Coronini pred svojimi volilci.) Tako, ko je Coronini objavil svoj poziv tudi v „Soči“, so najskrajnejši Italijani Goriški poskočili in šli naravnost v „Indipendente“ napadat državnega poslanca, katerega so volili poleg Lobov v Gorici tudi slovenski trgi. Goriški list „Corriere“ se grafu, kakor Goriškemu nadškofu, ob vsaki priliki dobrika, in zares je graf Coronini tako pohleven, da se pogovarja z osobami, ki imajo pri lahonskem glasilu opraviti. Tako se boji zamere od te strani, da bi iz gole pravicoljubnosti utegnil kaj zanemariti, česar bi drugače gotovo ne prezri. Slovenski listi so imeli že mnogokrat priliko, plemenitega grofa rablo spominjati na dolžnosti in izjave, po katerih so Slovenci tu pa tam pričakovali ugodnejega vedenja njim nasproti. Kljub temu, da je Coronini Italijane imel vedno v čislh, tako, da celo v deželnem zboru kot deželni glavar izmisli prvo in zadnjo sejo, govori samo italijanski, kljub temu nagibanju na italijansko stran, ni konečno našel milosti pri lahonskih in neso mu mogli odpustiti, da je svoje vabilo tudi Slovincem naznanil po domačem slovenskem listu. Dopisnik „Indipendenta“ se je tako daleč spozabil, da je nasvetoval, naj volilci nikar ne gredo na shod volilcev, sklican v starejšinstveno dvorano v Gorici, in isti dopisnik je celo nasvetoval, da neje politično društvo „Unione“ skbi za to, da se ob prihodnjih volitvah Coroninija popusti, češ poslednji naj se dá voliti „v gorah“, za katere tako vrlo skrbi graf Coronini.

z obema rokama in nogama. „Ne pojdem“, rekel je, „nikakor ne! — Kaj pa hočem govoriti z njo?“ — Začel je celo kričati nad menoj. — Vender sem ga nazadnje pregovoril, — zapregel sem sani, peljal sem ga k Marti Savišni, in pustil sem samega z njo, kakor je bilo dogovorjeno. Meni se je samemu čudno zdelo, da je tako naglo bil pripravljen. Kaj je bilo — poglejmo. Čez tri ali štiri ure vrnil se je Jakob. — Nu, vprašal sem ga, — kako ti dopade naša soseda? Ničesar mi ni odgovoril. In zopet sem ga vprašal — Dobra dama je, rekel sem. . . Gotovo se ti ja prikupila? — Da, odgovoril je on, ona ni taka, kskor druge. — Videl sem, da se mu je nekako omečilo srce. — Sklenil sem vprašati ga zopet. . . — Ali je mična? vprašal sem ga. — Pogledal me je jezno Jakob, kakor bi me hotel udariti s palico — in molčal je. Nesem ga hotel dalje nadlegovati; odšel sem iz sobe; a čez jedno uro šel sem zopet k durim, in pogledal sem skozi razpoko. . . Kaj mislite? — spal je moj Jakob! Ležal je na postelji. . . in spal je. Prekrižal sem se nekolikokrat. Gospod Bog, pošlji vse dobro Marti Savišni! Videlo se je, da je umela ona ganiti njegovo srce. (Dalje prih.)

Tudi se je po nemško-židovskih, lahonom vedno uslužnih listih te dni brzojavno razglasilo, da bodo Italijani z „Unione“ na čelu pri shodu Coroninija interpelovali.

Včeraj, 11. t. m. je prišlo okolu 200 volilcev poslušat Coroninija, bilo je tudi nekaj Slovincem vmes. Coronini je obširno vsako glavno točko državnozbornskega delovanja po asmi in opravičeval svoje glasovanje. Po oddanem predsedništvu ni hotel pristopiti na levo, ker se mu zdi preizkušeno nemška; on zastopa liberalna načela in z njimi priznava tudi narodnostim po ustavi zagotovljene pravice. Na tej podstavi je osnoval on svoj klub, ki pa ni mogel biti izključno italijanskega značaja; kajti on zastopa tudi kraje slovenskih volilcev, in tako šteje njegov klub poslanca iz raznih krajev, ki hočejo skupno nekako posredovati med levo in desnico, njegov klub je tedaj v središču. Iz te srede je hotel z jezikovno svojo predlogo določiti meje raznim narodnostim glede na rabo jezika. Federalizma se on boji, češ, da imamo vender skupne državne interese — kakor da bi jih federalizem ne priznaval! — pač pa je Coronini za to, da se že podeljena avtonomija vzdrži. Manjšinam pa je jezikovni zakon potreben, da se morejo svobodno gibati pod drugače preveč nevarnimi večinami pojedinih pokrajin. Zakon je potreben, ker ministrske narabe se z ministerstvi spreminjajo, so torej problematične.

Šolska aoveia mu je preveč nazadnjaška, a obrtni novi zakon ga spominja preveč na srednjeveske uredbe in tako je njegov klub pri raznih določbah jedne in iste postave različno glasoval.

V deželnem zboru Goriškem — pravi — ni prišlo do hudih razporov, tu se še izhaja; tudi je upati, da ostanejo ugodne razmere še zanaprej. Narodnosti te dežele se sporazumeta v drugih poslih, in upanje je, da bodo tudi v narodnostnem oziru priznalsli druga drugej. On vsaj je zato, in kot izvolenec 6 slovenskih trgov, želi mirnega postopanja obeh narodnosti v toliko večji meri.

S temi potezami smo nekako označili pojasnila in načela Coroninijeva. Italijanske poslušalce so mej govorom zbadale pomirljive in spravljive besede poslanca, ko je dovršil svoj govor, ni bilo ne ploskanja, ne mimranja. Interpelacije so torej izostale, nemara zato, ker je Coronini menda, kolikor toliko prepričevalno govoril. Sicer pa, je znan slučaj Italijanov, ki so junaki bolj z be edo, nego v dejanji, in kdo ve, kako bodo zdaj po listih Coroninija napadali. Ne odpuste mu, da se ni postavil absolutno na stališče radikalnih zahtev italijanskih progresistov, ki Slovence na Goriškem popolnem prezirajo. Saj govorijo „o naši deželi“, kakor da bi ne bilo nobenega Slovence tukaj. Italijani so ob tej priliki menda pričakovali kakih uslug od slovenske strani; pa ta nada jim je izpodletela. Sicer bo graf Coronini imel vedno hudo stališče pri Italijanih, naj se jim skuša prikupiti, kakor le more, ker tukaj imamo lahone, ki ne poznajo nobene meje več v svojih zahtevah in željah. Nemara da bo doživel Coronini še brtkih skušenj z vedenjem, s katerim ne pripada odločno k nobeni stranki. Morda sprevidi, da politično in parlamentarno postopanje od slučaja do slučaja ne privede do cilja, kateri je njemu na sreči. S tem pa, da v pojedinih slučajih neče svoje volje podvreči, ostane bolj ali manj osamljen za najvišje cilje in spravlja v nevarnost ravno to, po čemer hrepeni in pri čemer bi z odločnim postopanjem dobil tudi pri drugih največje podpore.

Veseli nas pa, da se ni dal terorizovati od one stranke, ki mu je šla za usluge, katere jej je doslej skazoval, krivico delat v Tržaško glasilu. On je očitno pevedal in Italijane na shodu poučil, da v Gorici imajo tudi Slovenci svoje pravice. Naj si zapomni to laška gospoda!

Od slovenske meje meseca januarja. (Za resnico in pravico, ali Bog nam daj novo leto!) Resnica oči kolje! dé pregovor. Nič zato: mi hočemo vender pojasniti svoj položaj, razskriti neznosne naše razmere. Osmo zapoved tega ne zabrnjuje; iz važnih uzrokov to dovoljuje: če gre za občo korist, ali pa zato, da se odvrne velika škoda. V naši občini živi mož, žid ni, krščen je, Kličejo ga za Matijo (Božji dar), a bolje bi mu pristojalo ime: Alcibijad (despot, tiran), ali pa Jeremija (Božja strela). Nu, pa kaj se če; saj tudi svet se imenuje tako, ker ni svet. Krvi je slovenske, od tam dolj ne hrvatskeje meji. — Čudna prikazen!

V svojem okrogu je vsemočen. Gora Ida je bila magnetna; vsled tega je ovčarja Magna tako privlačevala, da se ni mogel ganiti z mesta. Naš mož

je tudi tak živ magnetovec: naši ovčarji se ne morejo več zganiti vsled njegove privlačnosti. Njegova duša je mnogo pričujoča; on je oblak, iz katerega se večasi prikaže blisk v podobi modre luči in temne polobe. A kmalu se razkadi vse v prazen nič! Njegova oseba je solnce, ki ima v časih neko pa-sonce okrog sebe. Od tod govori v dvovidenji! A to spada v mistiko; za to nič več o tem. Mož je velike postave, obširne glave. V njej je prostora mnogim naklepom; a ni ga razuma o 7. zapovedi in o 3. v nebo vpjočem grehu. Kaj to: cerkvene srajce in plašči, ki jih da časi napraviti, ga rešijo vsih teh sitnostij. Čemu torej ta otročiji strah! Dajmo, sevlačimo — kaj to! Bla je dražba Praškemu židu na korist. A Matija dé: čemu bi žid dobil, kar tče nam. Gré odpravi z zvijačo one, ki so bili namenjeni k dražbi češ: jaz kupim tako vso reč za majhino ceno. Mislim tu vse govore, ki so bili nastali, da so videli Matijo nekđaj tčati pri svojih kupčijskih knjigah Joma, ko je v resnici bil v mestu, potlej odstopim M—ovi ženi vse za tisto majhino kupnino. In res odstopili so drugi zaradi tega od dražbe. Vse blago je bilo vrednosti 400 gld.; Matija pa ga dobi za 55 gld. po zvijači. A ko mu ponudijo 55 gld., kakor je bilo določeno, zapše mož na mizo s kredo 400 gld., ako hočeš imeti krave.

Res je pustil mož to blago, kakor je bilo govorjeno, ali žalibože, za tri dni po dražbi. V mraku pa pridejo njegovi sužnji, ter odpeljejo dve kravi iz hleva omenjenega M.—a. In M. se ne more zganiti, ker je Matija tako zelo privlačen! Strela ima v sebi elektriko — privlačno silo! Matija je tudi župan — po volji sužnjev! V svojem uradu je samosiloik. Kar reče, to mora veljati! Obinski red je njemu smola, če mu stoji na potu! Sužnji morajo voliti tiste, ki jih on narekuje; obsedeti, če on reče, ustati, če on veli. Da je glasovanje nim v škodo, o tem ne vedo, ali pa ne smejo vedeti! Kdor mu ne glasuje po volji — in je njemu v pesteh, tega kliče tretjega dne pred sodnjo: Plačaj, kar si dolžan! (Tuti pri sodnji mož ne more zatajiti svojega značaja: „Česar posoda v sebi preveč ima, to iz nje kipi, iz nje vrvra). — Včasih ni seje po 7 mesecev nič! — Vsi pa vender še neso — hvala Bogu! — pod njegovim klobukom, četudi se rad pobaha: „Po naši bode te piščali, Vi tički! za naprej plesali!“ —

Vsled tega podajajo se večkrat pritožbe do glavarstva, ki jih navadno rešuje ugodno: Ne vseh! Že 14. januarja l. l. je bila vložena pri glavarstvu pritožba zaradi mnogih nepostavnostij v občini; 5. junija je bilo glavarstvo opozorjeno, ali je juni peti mesec v letu (od januarja počenši): Nič, to ni še nič! Čudno! Pa ne, da bi se bali Matije! — Matija misli biti tudi še dalje župan! Le reci mu kaj, boš pa čul: „Dokler je ta nos tu — in tu ti pokaže patetično samega sebe — ne bo pri nas drugega župana.“ In res: zdi se, da ne bo še kmalu drugače. Imeli smo nove volitve. V prvem razredu smo spravili še nekaj razumnih mož mej izvoljene; v II. in III. je zmagal se ve da Matija! Kaj njemu §§. 8. in 17. obč. reda: mi smo mi! Vložili smo priziv na višjo oblast; a ničesar ni nazaj. Ni vrag! da bi se privlačnost tako daleč raztezala dolj za našo reko! Maj maraku to. In vender!

Matija je tudi poslanec! Saj je Poncij Pilat tudi prišel v Vero: Se ve, takratne politike volilnega odbora si ne moremo raztočati. Kako da je mogel in moral priporočati tega kandidata! Ali ima Matija morda res belo obleko, kakor so jo imeli nekđaj rimski kandidati — ki so se ponujali v kako dostojanstvo? Disciplina — pravite, — volilna disciplina: treba, da se podredite, udaste zaradi višjih ozirov? Dobro, a mi pravimo: volilni odbor naj ne vsiljuje takih kandidatov, katerih ne moremo voliti brez — samomora! Naj nas ne sili, da bi sami sebi nastavili nož na grlo!

Nu s kratka: Matija J. je bil voljen! Podali smo bili potlej protest zoper to volitev: dokazali, da je mamon veliko uplival na volitev — glasovi so se kupovali po 3—5 gld.; dokazali smo bit, da so takrat volili tudi taki, ki neso imeli volilne pravice! Zastonj! In zdaj Matija krčmari, — dere kozliče in — župani in prvakuje in — poslančuje!

In njegove junaške, viteške prsi diči križec za zasluge — oj, bridke ti tuge! Čudo, da ga neso deli za barona — takega on bi želel — lona! Oj, ti nesveti svetniki!

Dosti! Iz tega vidite, da se tudi pri nas nekam čudno deli — pravica. Hoteli smo to povedati

zaradi obče blaginje: da bi se tako morda odprla oči našemu ljudstvu, posebno volilcem, da bi spoznali svoje prijatelje in dobrotnike. (Matije samega ne spreobrne več živ krst — bil bi čudež!) Volilnemu odboru pa želimo malo več razsodnosti in obzirnosti!

Bog nam daj res novo leto! Bog nas reši te mōre, — čuvaj nas brezstidnih, breznačujnih brezvestnih oblastnikov, koj h ne moremo spoštovati, kojih ne moremo pogledat, niti se jih spominjati, da bi ne morali poluglasno reči: pfuj! sram te bodi! Hvala Bogu, da še nismo vsi prodani, da sem nam ne tresejo še vsem blače pred Matijo, da se niti sodnije ne plašimo v tej zadevi.

Tuga nam navdaja srcé, razpodite se temne meglé! Bog, ti modri vladar, reši nas mōre, ki nas tlačí že 27 let! Prepričani smo, da pravična stvar mora zmagati. — Ustani moj rod! Tvoj je ustajenja dan!

Domače stvari.

— (Odbor katoliškega političnega društva „Slovenski jez v Brdih“) poslal je pesniku g. Simonu Gregorčiču jako vrlo sestavljeno pismo, v katerem mu izraža svoje sočutje, visoko spoštovanje in občudovanje. To pismo pričbimo jutri per extensum.

— (V Ormoži) zmagali so pri občinskih volitvah v III. razredu nemčurji. Narodnjaki so zaradi prečudnih dogodkov v tem razredu propali, volitve v II. in I. razredu niti udeležili neso. Drago nam bode, ako nam o tej zadevi dojde obširneje poročilo, da občinstvo izve, kako se je delalo in kdo je zmago obrnil na nemčursko stran.

— (Poročil) se je v 12. dan t. m. g. Karol Trtnik, c. kr. okrajni sodnik na Vranskem — rodom Ljubljancan — z gospico baronico Gruttscreiber.

— (C. kr. kmetijske družbe kranjske odsek za konjorejo) ima v 29. dan t. m. ob 3. popoldne v magistratnej dvorani svoj občni zbor. Dnevni red: 1. Ogovor predsednika. 2. Poročilo odbora. 3. Posamični predlogi. 4. Volitev dveh udov odbora.

— (Snega) je po nekaterih krajih zadnja dva dni jako veliko naletelo. Po Notranjskem leži posebno na debelo in ves Kras do Nabrežine je pobeljen. Najbujše pa je snežilo mej Reko in postajo Moravico. Na tej progí so toliko zameti, da se sedaj niti določiti ne da, do kdaj bodo te zamete prodrli in oprostili železnični tir.

— (Tatvine.) Zaprla je policija neko dekle rodom iz Kočevja, katera je v Florijanskih ulicah neki gostilničarki ukrala štiri namizne prte vredne 8 gld. — Zadnje dni so tatje zopet obiskovali posestnike kuretne. Na sv. Petra cesti pokrali so pecej, a tudi drugod izmaknili so nekoliko okusne te pečenke.

— (Čitalnica Kranjska) priredi v letošnjem predpustu naslednja plesa: 1. februarja sijajni „Volnikov ples“ in 15. februarja t. j. na pustno nedeljo maskarado. Razna tega prepustila je Čitalnica „prostovoljne požarne bramb Kranjske“ za 25. dan januarja svoje prostore, v katerih priredi le ta svoj ples, h kojemu imajo vsi čitalnični udje pristop.

— („Tržaški Sokol“) imel je 11. t. m. svoj redni občni zbor v dvorani slovsanske Čitalnice, katerega se je udeležilo 82 članov. Starosta Ivan Valenčič pozdravi s primernim nagovorom došle člane, jim predstavi policijskega svetovalca Vidica, katerega je zbor z živio-klici pozdravil, in otvori zborovanje s trikratnim slava-klicem našemu milemu vladarju. — Tajnik Josip Dražil je v svojem obširnem poročilu obrisal zanimivejše dogodke preteklega društvenega leta ter spodbujal na vztrajno delavnost, da društvo doseže svoj namen. — Iz blagajnikovega poročila je razviditi jako ugodno stanje tega društva. „Sokol“ si je prištedil v teku svojega obstanka (v 2½ letih) 350 gld. 50 kr. ter si nakupil telovadnega orodja in drugih za društvo potrebnih stvari za 750 gld. Društvo šteje 7 ustanovnikov in 204 redne in podporne člane. — V odbor so izvoljeni, namesto bivšega staroste Ivan Valenčiča, ki se je radi premnogih svojih opravil zahvalil, Josip Mankoč starosta, Janko Bunc, Josip Dražil, Ferko Kariš, Martin Kerže, Franjo Kevešič, Josip Lampe, Andrej Mušič, Mate Polić; a odbor si je izbral v seji 13. t. m. za podstarosto Jankota Bunca, tajnikom Josipa Drašila in blagajnikom Ferka Kariša. — Staremu odboru izrekamo zahvalo za njegovo marljivo

delovanje in izvrstno gospodarstvo, od novega od bora pa pričakujemo, da bo deloval po svoji moči, da se bode društvo še lepše razvitalo, o čemer smo trdno prepričani, ker na čelu je mož, vnet Slovan, mož, ki z nami jednako dobro misli in kateremu je blagor in napredek narodnih društev pri srci. — „Sokol“ bode imel 24. t. m. sijajni ples v dvorani slovsanske Čitalnice, pri katerem bodo člani in v raznih narodnih nošah opravljene gospodične plesali „Kolo“.

Najnovejše vesti.

Iz Frankobroda ob Menu se poroča v 14 dan t. m.: Policijski svetnik Rumpf delal je včeraj, kakor navadno, čez 7. uro v svoji pisarni. Napotil se je domov, a dosevši na vrt pred svojim stanovanjem, bil je dvakrat vboden. Jeden sunek prebodel je srce. Orožje, s katerim so ga usmrtili, moralo je jako ostro biti, ker je suknja in vsa obleka gladko prezvana. Dr. Rumpf odlikoval se je že 1867 l. pri spletkah Welfov, pozneje pa je pazil na agitacijo socialistov. Vsled osebnega znanja s policijo v Londonu posrečilo se mu je večkrat, preprečiti načrte Mostovih pristašev. Rumpf bil je 62 let star, vdovec, in ima dva maloletna otroka. Kdor bi naznanil take podatke, da bi se dobili morilci, dobi 3000 mark plačila. Do danes opoldne se ni ničesar izvedelo. Umorjeni svetnik dobil je že pred dlje časa brezimno pismo, v katerem se mu je napovedala smrt. Toliko se je baje izvedelo, da, ko je šel Rumpf domov, so šli trije možje za njim.

Pester Lloyd poroča: „Länderbank“ se pogaja z Erlangerjem in Sulzbachom v Frankobrodu zaradi finansiranja Zagorske železnice. Vsega kapitala bode 6.200.000 gld., koncesija bode trajala 90 let, 30 let prostost davka. Obrat prevzela je ogerska državna železnica v zakup. Vrh tega napravi se péage-pogodba glede proge Zaprješić-Zagreb.

Loterija „Narodnega doma“.

Pri zbiranju dobitkov „Narodnega doma“ zadele so dobitke še naslednje številke:

51869	35518	68329	43760	4812	49349
63090	3131	46195	74319	76428	17142
48848	38666	38886	21610	24901	82065
4074	61850	5704	20165	95693	39565
75497	22516	65202	15856	9172	14307
54657	85614	43715	43762	7870	41641
36989	915	96821	18291	22204	40350
57169	78306	3138	23423	45004	33723
77444	98296	45829	88089	74040	38270
21928	22184	19018	61919	52270	46064
47810	23869	84223	7704	26818	23241
46075	39292	5072	83900	45043	75588
12664	93485	12978	9814	42987	9302
21914	13442	16687	47376	5841	62636
65016	65214	58048	46796	55757	5027
7290	23216	95744	29548	57901	25304
18957	69622	50429	40414	58409	8269
19415	33990	50203	38405	60696	35536
15080	9108	9775	86543	19384	35207
45547	48856	30616	40827	88611	76744
41585	53408	78387	47247	21234	5758
52895	20090	3763	52870	4534	45577
8862	14421	6219	43875	10296	26317
42821	4583	35131	35544	31664	59260
87387	40017	28202	44933	47417	

Tuji:

14. januarja.

Pri stou: Schnitzl z Dunaja. — Sever iz Nove vasi. — Philip iz Budimpešte — Waschlob iz Celovca. — pl. Fichtenau iz Zagreba. — Kregar iz Radovljice. — pri Matič: Oreschnik, Knecht z Dunaja. — Poltnig iz Gradca.

Tržne cene v Ljubljani

dné 14. januarja t. l.

Pšenica, hktl.	650	Špeh povojen, kgr.	72
Rež,	54	Surovo maslo,	84
Ječmen,	45	Jajce, jedno	35
Oves,	292	Mleko, liter	8
Ajda,	455	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	569	Telečje	74
Koruza,	540	Svinjsko	52
Krompir,	286	Koštrunovo	36
Leča,	8	Pišanec	50
Grah,	8	Golob	17
Pižol,	850	Sen, 100 kilo	169
Maslo, kgr.	91	Slama,	151
Mast,	84	Drva trda, 4 metr.	780
Špeh frišen,	54	„ mehka, „	520

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
14. jan.	7. zjutraj	721.36 mm.	— 0.8° C	brezv.	megla	3.70 mm.
	2. pop.	723.84 mm.	+ 1.8° C	sl. vzh.	o. l.	
	9. zvečer	727.12 mm.	+ 0.4° C	brezv.	obl.	snega.

Srednja temperatura + 0.5°, za 2.0° nad normalom.

Dunajska borza

dné 15. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	83	gld.	20	kr.
Srebrna renta	83	gld.	95	„
Zlata renta	105	gld.	55	„
5% marcna renta	98	gld.	35	„
Akcije narodne banke	862	gld.	—	„
Kreditne akcije	296	gld.	50	„
London	123	gld.	75	„
Napol	9	gld.	79	„
C kr cekini	5	gld.	80	„
Nemške marke	60	gld.	30	„
4% državne srečke iz 18.4	250	gld.	127	25
Državne srečke iz 1861	100	gld.	171	25
4% avstr zlata renta, davka prosta	105	gld.	40	„
Ogrska zlata renta 6%	123	gld.	30	„
„ 4%	96	gld.	10	„
„ papirna renta 5%	91	gld.	30	„
5% štajerske zemljišče odvez oblig	104	gld.	—	„
Dunava reg srečke 5%	100	gld.	116	50
Zemij ob avstr 4% zlati zast listi	122	gld.	75	„
Prior oblig Elizabetine zapad železnice	112	gld.	50	„
Prior oblig Ferdinandove sev železnice	105	gld.	50	„
Kreditne srečke	100	gld.	176	—
Rudolfove srečke	10	gld.	21	—
Akcije anglo-avstr banke	120	gld.	98	50
Tramway-društ velj. 170 gld a v.	211	gld.	50	„

Vabilo na naročbo

Jurčičevih zbranih spisov.

Jurčičevih „Zbranih spisov“ stoji:

I. zvezek, nevezan po elegantno vezan po	1.—	kr.
II. zvezek, nevezan po elegantno vezan po	1.50	„
III. zvezek, nevezan po elegantno vezan po	1.20	„
	70	„
	1.20	„

Ako pa tudi odajemo vsak posmičen zvezek, vender se priporoča, pošiljati naročnino za več zvezkov skupaj. Naročnina znaša za I., II. in III. nevezani zvezek 2 gld. 40 kr. Za vse tri lepo vezane zvezke 4 gld.

Naročnina za zvezek I., II., III., IV. in V. stoji 3 gld. 50 kr., za elegantno vezanih prvih 5 zvezkov 6 gld. Naročnina pošilja se najprikladneje s poštними nakaznicami pod naslovom: g. Jos. Staré v Ljubljani, Marije Terezije cesta 5.

Naročniki dobivajo knjige franco. Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 60 kr. izvod, ako si naroče skupno po 10 izvodov ter zanje pošljejo gosp. dru. Jos. Staretu v Ljubljano naročilno svoto 6 gld.

Odbor za Jurčičev spomenik.

Odvetniški koncipijent,

imejoč pravo zastopati, išče službo. — Dopisi upravnistvu „Slovskega Naroda“.

(27—3)

VIZITNICE
v elegantnej obliki.

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
priporočila po nizki ceni

„THE GRESHAM“ zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, Giselstrasse št. 1, i Pešta, Franz-Josefsplatz

v hiši društva.

Filijala za Ogorsko:

št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva	frank.	83,780.016-90
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1883	„	16,602.367-70
Izplačitve zavarovalnih in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot	„	139,950.000—
V slednjem dvanajstmesečnej poslovalnej perijodi uložilo se je pri društvu za	„	65,726.175—
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek v slednjih 25 letih na uloženi ponudbah več kot	„	1.260,777.854-55

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje

pri Val. Zeschkotu.

(309—9)